CHRISTOPHER PAOLINI

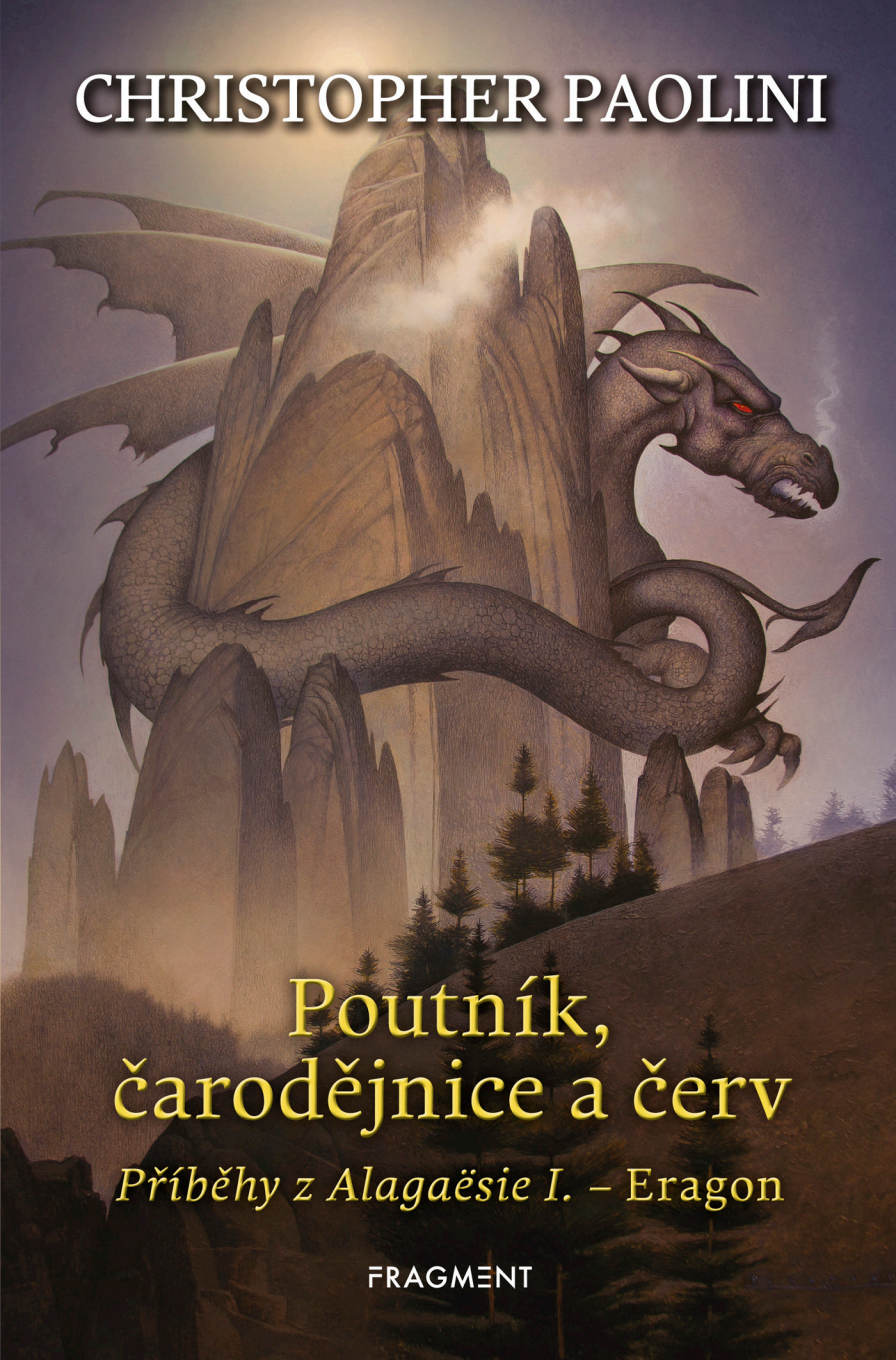

Poutník, čarodějnice a červ

Příběhy z Alagaësie I. – Eragon

FRAGMENT

Poutník, čarodějnice a červ

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Christopher Paolini

Poutník, čarodějnice a červ – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Poutník, čarodějnice a červ

Poutník, čarodějnice a červ

Příběhy z Alagaësie I. – Eragon

CHRISTOPHER PAOLINI

S Angelou Paoliniovou píšící
jako bylinkářka Angela
ve spisu „O povaze hvězd“

FRAGMENT

Text copyright © 2018 by Christopher Paolini
Jacket Art copyright © 2018 by John Jude Palencar
Interior illustrations copyright © 2018 by Christopher Paolini
www.johnjudepalencar.com
Translation © Zdík Dušek, 2019
České vydání © Albatros Media, a. s., 2019

ISBN tištěné verze 978-80-253-4336-4
ISBN e-knihy 978-80-253-4435-4 (1. zveřejnění, 2019)

Jako vždy knihu věnuji své rodině.
A taky čtenářům, kteří to celé umožnili.

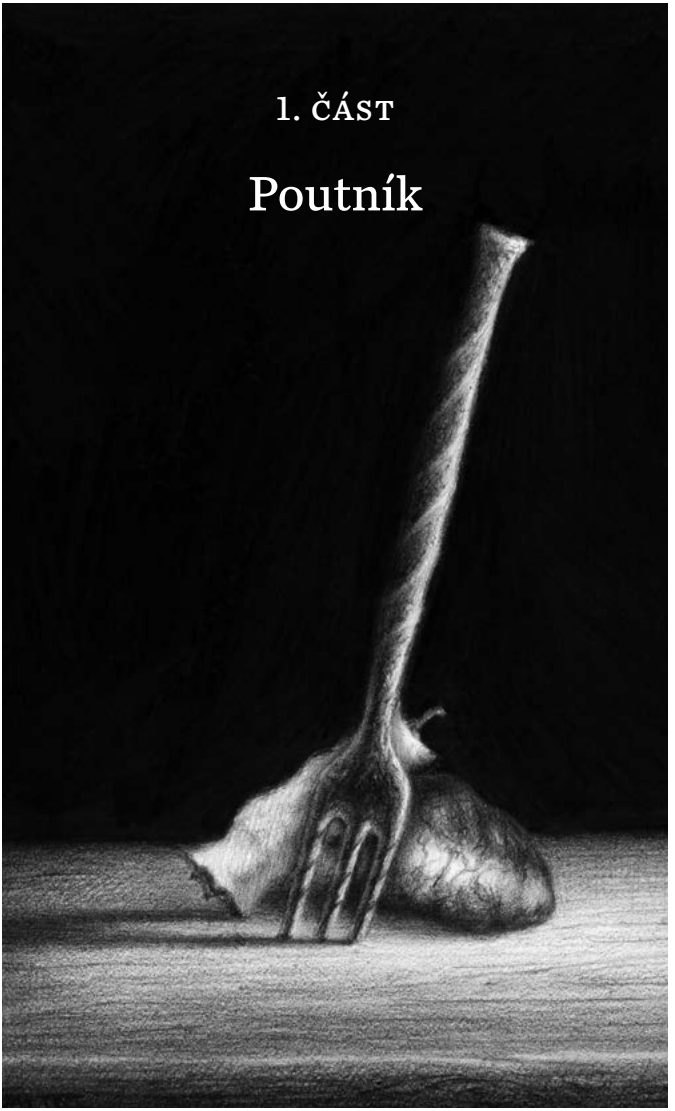

1. ČÁST

Poutník

1. KAPITOLA

Hora Arngor

Den se nevyvíjel dobře.

Eragon se na židli opřel a dlouze se napil ostružinové medoviny z hrnku. Hrdlem se mu rozlilo sladké teplo a s ním se dostavily vzpomínky na letní odpoledne trávená sbíráním bobulí v údolí Palancar.

Zastesklo se mu po domově.

Medovina byla tím nejlepším, co vzešlo ze setkání se zástupcem trpaslíků Hruthmundem. Šlo o dar na posílení přátelského svazku trpaslíků a Jezdců – nebo to Hruthmund aspoň tvrdil.

Eragon si odfrkl. *To je tedy přátelství.* Celou schůzku se dohadovali o tom, jak budou trpaslíci dodávat slíbené zásoby. Hruthmund se podle všeho domníval, že jednou za tři až čtyři měsíce bude bohatě stačit, což bylo absurdní vzhledem k tomu, že trpaslíci žili Akademii blíž než kterákoliv z jiných ras. I Nasuadě za pouští Hadarak daleko na západě se dařilo posílat dodávky každý měsíc.

Musím si domluvit schůzku s Orikem a vyřídit to přímo s ním. Další věc ve zdánlivě nekonečném moři úkolů.

Eragon se podíval na hromady svitků, knih, map a volných kousků pergamenu, které pokrývaly stůl před ním. To vše si vyžadovalo jeho pozornost. Vzdychl – ten pohled ho skličoval.

Podíval se ven velkými, nahrubo vytesanými okny v přední stěně orlího hnízda. Na větrem ošlehané pláně pod ním, které se rozkládaly kolem hory Arngor, dopadaly paprsky večerního světla. Na severu a západě se třpytila řeka Edda jako stužka tepaného stříbra položená přes krajinu. Poblíž nejbližší zátočiny se u mola pohupovaly dvě lodě a od přístaviště vedla stezka na jih k předhůří Arngoru.

Tuto horu si Eragon – po poradě se Safirou a jejich souputníky – zvolil jako nový domov Dračích jezdců. Šlo ale o víc: o ochranu Eldunarí a snad i hnízdiště pro novou generaci draků.

Vysoká hora se strmými svahy představovala odlehlý výběžek Beorských hor, nižší než jejich do nebe se tyčící vrcholy, ale pořád mnohokrát vyšší než Dračí hory, kde Eragon vyrostl. Stála osaměle na zelené rovině východní oblasti, dva týdny pomalé plavby za hranicemi vlastní Alagaësie.

Jižně od Arngoru se země vlnila jako zmuchlaná deka a ježila se stromy, jejichž listy stříbrně zářily ve větru, světlé jako rybí šupiny. Dál na východě se nacházely srázy, útesy a obří kamenné sloupy s plochými vrcholy porostlými vegetací. Mezi nimi žily skupiny kočovných kmenů: zvláštní, polodivocí lidé, s jakými se Eragon nikdy předtím nesetkal. Zatím nepůsobili žádné problémy, ale on nepolevoval v ostražitosti.

Za to vše teď nesl odpovědnost.

Hora nesla mnoho jmen. Název Arngor znamenal v trpasličí řeči *Bílá hora* a její horní třetinu opravdu pokrýval sníh a led a vrchol se z dálky

uprostřed svěže zelených plání oslnivě třpytil. Hora však měla v trpasličím jazyce i starší, tajné jméno. Když se totiž Eragonem vedená výprava začala usazovat na úpatí hory, objevili chodby vyhloubené do skal a v nich runový nápis *Gor Narrveln*, *Hora drahokamů*. Nějaký starodávný klan či kmen trpaslíků vykutal pod horou hluboké doly.

Trpaslíky, kteří se připojili k Eragonově skupině, ten objev nadchl a dlouze debatovali o tom, kdo tu kdysi doloval a jaké drahokamy by se zde ještě daly nalézt.

V prapůvodní řeči byla hora známa jako Fell Thindarë, *Hora noci*. Elfové nedokázali Eragonovi vysvětlit, odkud se to jméno vzalo, ani jak vzniklo, a tak ho používal jen vzácně. Taky je ale slyšel mluvit o hoře jako o *Vaetě* neboli *Naději*. Takové označení mu připadalo vhodné, protože Dračí jezdci představovali naději pro všechny rasy Alagaësie.

Urgalové měli pro horu svůj vlastní název: Ungvek. Když se jich Eragon zeptal, co to znamená, tvrdili, že *Svéhlavá*, ale nebyl si tím tak jistý.

Pak tu samozřejmě byli lidé. Eragon je slyšel používat všechna ostatní jména, a navíc ještě Bělovlas,

což byla přezdívka, kterou podle něj vymysleli obchodníci v žertu.

Osobně se mu nejvíc líbil název Arngor, ale ke všem jménům přistupoval s patřičnou úctou. Přehršle názvů odpovídalo situaci na Akademii, která představovala směsici dosud neusazených ras, kultur a protichůdných zájmů.

Znovu se napil medoviny Mûnnvlorss. Takto Hruthmund tu láhev nazval: Mûnnvlorss. Eragon převracel to jméno na jazyku, ochutnával ho a pokoušel se určit jeho význam.

Během dne nastaly další problémy, nebyla to jen ta schůzka s Hruthmundem. Urgalové byli útoční jako vždycky. Lidé podráždění. Draci ve svých Eldunarí tajemní. A elfové… elfové byli jemní, výkonní a nadmíru zdvořilí, ale jakmile dospěli k rozhodnutí, v žádném případě nehodlali měnit názor. Jednání s nimi se ukázalo být mnohem náročnější, než Eragon očekával, a čím víc času trávil v jejich blízkosti, tím víc souhlasil s Orikovým pohledem. Elfy bylo nejlepší obdivovat z dálky.

Kromě mezirasových třenic se neustále objevovaly další starosti kolem stavby pevnosti, shánění jídla

a dalších zásob na nadcházející zimu a spousty dalších detailů souvisejících s řízením velkého sídla.

A právě tím se jejich výprava v zásadě stala. Přeměnila se v osadu, brzy trvalou.

Eragon dopil zbytek medoviny. Cítil, jak se pod ním účinkem nápoje mírně zhoupla podlaha. Polovinu dopoledne strávil vypomáháním na stavbě, což jemu i Safiře odčerpalo víc sil, než předvídal. Bez ohledu na to, kolik toho snědl, jako by nikdy neměl dost, aby nahradil spotřebovanou energii. Za poslední dva týdny zhubl o dvě dírky na opasku ještě navíc k té jedné dírce, o niž zhubl během týdnů předchozích.

Zamračil se na pergamen, který ležel na stole.

Vzkřísit dračí rasu, vést Jezdce a chránit Eldunarí, to vše byly úkoly, které chtěl, vítal a bral vážně. A přesto… nikdy si nepomyslel, že stráví tolik času *takhle.* Sezením u stolu a procházením různých fakt a čísel, dokud z únavy nezačne vidět rozmazaně. Jakkoliv byl boj proti Říši a Galbatorixovi nesmírně vyčerpávající – a Eragon už nikdy, za nic na světě, nechtěl prožít nic podobného –, zároveň s sebou nesl i vzrušení.

Někdy snil o tom, jak si připíná svůj meč Brisingr, nasedá na Safiru a vyráží za dobrodružstvím. Šlo ale opravdu jen o sen. Ještě dlouho nebudou moct nechat draky a Jezdce, ať se starají sami o sebe.

„Barzûl," zamumlal Eragon a zamračil se ještě víc, zatímco zvažoval celou paletu kleteb, jimiž by mohl vrhnout na pergameny oheň, mráz, blesk, vítr a spoustu dalších věcí.

Vydechl, narovnal se a znovu sáhl po brku.

Přestaň, řekla Safira a pohnula se ve vystlané prohlubni v podlaze na druhém konci místnosti – v hnízdě dostatečně velkém pro draka, kde Eragon každou noc spal schoulený pod jejím křídlem.

Vstala a od šupin připomínajících drahokamy se odrazily modré blesky, které se roztančily po stěnách v oslňující podívané.

„Nemůžu," odpověděl Eragon. „Přál bych si, aby to šlo, ale nemůžu. Tyhle listiny musím zkontrolovat do rána a..."

Pořád tu bude práce, řekla a přešla ke stolu. Hroty jejích třpytivých drápů ťukaly do kamenů. *Stále od nás bude někdo něco potřebovat, ale musíš se šetřit,*

maličký. Pro dnešek jsi udělal dost. Odlož pero i starosti. Na obloze je ještě světlo. Jdi zápasit s Blödhgarmem, pohádej se se Skarghazem, cokoliv jiného než tu sedět a užírat se.

„Ne," odmítl Eragon a sklopil oči k řádkům run na pergamenu. „Je potřeba to udělat a není tu nikdo jiný, kdo by to zvládl. Když to neudělám…"

Trhl sebou, když Safira levým pařátem probodla hromadu pergamenů, přišpendlila je ke stolu a rozlila lahvičku inkoustu po podlaze.

Dost, zafuněla. Ovanul ho její horký dech. Pak natáhla krk a zahleděla se na něj jedním ze svých lesklých, bezedných očí. *Dneska už to stačilo. Nejsi sám sebou. Běž.*

„Nemůžeš…"

Běž. Poodhrnula ret a z hrudi se jí vydralo hluboké zavrčení.

Eragon podrážděně spolkl námitku a hodil brk vedle jejího drápu. „Dobře." Odstrčil se od stolu, vstal a rozpřáhl ruce. „Fajn. Vyhrálas. Už jdu."

Dobře. V očích se jí objevil náznak pobavení a čenichem ho postrčila ke klenutému východu. *Jdi. A nevracej se, dokud nebudeš mít lepší náladu.*

„Pff."

Ale na odchodu z místnosti se usmál a vykročil na široké zatočené schodiště. Navzdory svým námitkám Eragon nelitoval, že se dostal od stolu. Trochu ho dráždilo, že to Safira dobře věděla, ale nestálo za to zlobit se kvůli takové maličkosti.

Někdy bylo jednodušší bojovat v bitvě než řešit drobnosti všedního života.

To zjišťoval každý den.

Schody byly nízké, ale dost široké, aby po nich snadno prošla i Safira. Všechny prostory s výjimkou soukromých pokojů byly v pevnosti postaveny po vzoru budov na ostrově Vroengardu, starém domově Dračích jezdců, tak, aby je mohli využívat všichni kromě největších draků. Jednalo se o nezbytný rys pevnosti, který však znamenal, že i výstavba jediné místnosti vyžadovala obrovitánské úsilí a většina komnat byla nepříjemně rozlehlá, ještě větší než ve velkém trpasličím městě Tronjheimu.

Eragon doufal, že pevnost bude působit příjemněji, jakmile budou mít čas a energii na to, aby ji vyzdobili. Nějaké ty gobelíny a tapisérie zavěšené na stěnách a pár koberců před krby výrazně ztlumí

ozvěny, přidají barvy a celkově vylepší atmosféru. Zatím zařízení sestávalo jen z desítek trpasličích luceren rozmístěných v pravidelných rozestupech na stěnách.

Ne že by zatím pevnost byla nějak veliká. Zahrnovala několik skladišť, pár stěn a orlí hnízdo, kde spal se Safirou, vysoko na skalní špici, odkud měli výhled na zbytek plánované budovy. Zbývalo vykonat ještě mnoho práce, než se komplex přiblíží Eragonovým představám.

Sestoupil na hlavní nádvoří, které zatím nebylo ničím víc než čtvercem nahrubo opracovaných kamenů posetých nářadím, lany a stany. Urgalové zápasili kolem svého ohně, jak to často dělávali, a ačkoliv chvíli přihlížel, nelákalo ho to se k nim připojit.

Elfové Ästrith a Rílven, kteří hlídkovali na cimbuří, odkud viděli k úpatí hory pod sebou, na něj kývli, když se k nim přiblížil. Oplatil jim pozdrav, zastavil se kousek od nich a s rukama sepjatýma za zády nabral do plic večerní vzduch.

Pak se vydal na obhlídku hlavní síně. Trpaslíci ji navrhli podle jeho předlohy a elfové doladili po-

drobnosti. To vedlo k nejedné hádce mezi oběma skupinami.

Ze síně Eragon pokračoval do skladišť a začal sepisovat bedny a sudy se zásobami, které dorazily včera. Navzdory Safiřině pokárání nedokázal hodit práci za hlavu.

Bylo toho třeba udělat tolik a on nikdy neměl dost času ani energie, aby dosáhl aspoň zlomku svých cílů.

V koutku mysli vnímal Safiřin jemný nesouhlas, že nepopíjí s trpaslíky, nedohaduje se s elfy nebo nedělá prostě něco jiného než práci. Nic z toho ale Eragona nelákalo. Neměl chuť na boj ani na čtení. Neměl chuť věnovat energii činnostem, které mu nepomůžou řešit problémy, jimž čelili.

Všechno leželo na jeho bedrech. Jeho a Safiřiných. Jejich rozhodnutí neovlivňovala jen budoucnost Jezdců, nýbrž samotné přežití draků, a kdyby se v něčem rozhodli špatně, mohli by zpečetit jejich osud.

S takovými myšlenkami se těžko odpočívalo.

Eragon neklidně vystoupal po schodech zpátky k orlímu hnízdu. Ještě před vrcholem však zatočil

a malou postranní chodbou vešel do místnosti, kterou vyhloubil – kouzly a krumpáči – přímo pod ním.

Byla to velká kruhová komnata. Uprostřed na několika terasovitých stupíncích spočívala sbírka třpytivých Eldunarí. Většinou těch, které se Safirou přinesl z Krypty duší na Vroengardu, ale i několika dračích srdcí, jež zotročil Galbatorix.

Zbytek Eldunarí – ta, která Galbatorix svými kouzly a mučením dohnal k šílenství – odnesli do jeskyně hluboko ve svahu Arngoru. Tam nemohla svými vyšinutými myšlenkami nikomu ublížit a Eragon doufal, že se mu je časem s pomocí ostatních draků podaří uzdravit. Bude to však práce na roky, ne-li desetiletí.

Být po jeho, umístil by do takových jeskyní veškerá Eldunarí spolu s dračími vejci. To byl nejlepší způsob, jak je ochránit. Jednalo se o nejbezpečnější trezor. Eragon si naléhavě uvědomoval riziko krádeže, které se nedalo vyloučit ani navzdory všem hlídkám, které rozmístil.

Glaedr, Umaroth a ostatní draci, kteří stále plně ovládali svoji mysl, však odmítli žít v podzemí. Jak

pravil Umaroth: *Přes sto let jsme byli zamčení v Kryptě duší. V budoucnu možná strávíme čekáním ve tmě další století. Nechť na nás mezitím dopadá světlo.*

A tak se taky stalo.

Větší Eldunarí spočívala na ústředním stupínku, zatímco menší byla rozmístěna do kruhů kolem nich. Do kruhové stěny komnaty bylo proraženo několik úzkých oken, do nichž elfové zasadili kousky krystalů, aby rozkládaly světlo do duhových skvrn. Bez ohledu na denní dobu byla k severu obrácená místnost vždy jasná a zalitá barevnými paprsky světla z oken i z Eldunarí.

Trpaslíci a elfové začali místnost nazývat Síní barev a Eragon s jejich pojmenováním souhlasil. Jednalo se vskutku o přiléhavý popis.

Přešel do středu komnaty a klekl si před třpytivý zlatý drahokam, který představoval Glaedrovo srdce. Drakova mysl se dotkla jeho a před Eragonem se otevřela široká paleta myšlenek a pocitů. Jako vždy šlo o podmanivou zkušenost.

Co tě trápí, Eragone-giniareli?

Eragon neklidně našpulil rty a podíval se přes Eldunarí na poloprůhledné křišťály v oknech. *Příliš*

mnoho práce. Nestíhám ji a nedokážu se od ní odpoutat. Vyčerpává mě to.

Musíš se naučit soustředit na podstatné, odpověděl Glaedr. *Pak se tě menší starosti nedotknou.*

Já vím… A vím, že existuje mnoho věcí, které nemůžu ovlivnit. Eragon se krátce, ponuře usmál. *Ale vědět to a zařídit se podle toho jsou dvě různé věci.*

Připojila se k nim další mysl – patřila Umarothovi, jednomu z nejstarších Eldunarí. Eragon se reflexivně podíval k bílému srdci, které obsahovalo drakovo vědomí.

Potřebuješ se nějak rozptýlit, řekl Umaroth. *To uklidní a osvěží tvou mysl.*

To je pravda, potvrdil Eragon.

V tom ti snad můžeme pomoct, Argetlame. Vzpomínáš, jak jsem se svými soukřídlenci hlídal Alagaësii z nitra Krypty duší?

Ano, odpověděl Eragon, který už tušil, kam tím drak míří.

A nemýlil se. *Pokračovali jsme v tom, Argetlame, abychom si ukrátili dny, ale taky abychom si udrželi přehled a nepřekvapil nás vzestup nějakého nového nepřítele.*

K Umarothově mysli se připojily další: zbytek

Eldunarí se shlukl kolem Eragonova vědomí jako moře hučících hlasů. Jako vždy vyžadovalo soustředěné úsilí, aby je udržel na uzdě a nepřišel o vlastní myšlenky. *Proč mě to nepřekvapuje?*

Jestli si to přeješ, řekl Glaedr, *můžeme ti ukázat něco z toho, co vidíme. Pohled jinam ti poskytne odstup.*

Eragon zaváhal a zamyslel se nad jejich nabídkou. *Jak dlouho to potrvá?*

Tak dlouho, jak bude třeba, mladíku, odvětil Umaroth. *Starosti o čas jsou přesně tím, z čeho potřebuješ vyléčit. Stará se snad orel o délku dne? Stará se o ni medvěd, jelen nebo ryba v moři? Ne. Tak proč bys měl ty? Nalož si, kolik zvládneš, a zbytek nech na zítra.*

Dobře, řekl Eragon. Narovnal se, zhluboka se nadechl a připravil se. *Tak mi to ukažte.*

Zaplavily ho dračí mysli, neúprosně jako stoupající příliv. Odnesly ho z jeho těla, pryč ze Síně barev a od zasněženého Arngoru i od všech jeho starostí a obav, k známým, a přece vzdáleným zemím Alagaësie.

Před Eragonem se objevily obrazy a v nich viděl a cítil mnohem víc, než očekával…

2. KAPITOLA

Hostinec

Byl druhý den po potřeštinách a z hvězdnatého nebe se na město Ceunon snášely první sněhové vločky.

Essie si jich nevšímala. Dusala dlážděnou uličkou za domem Yarsteadových, rty sevřené do tenké čárky a líce zarudlé. Snažila se neplakat. Nenáviděla tu hloupou, zlomyslnou Hjordis s tím jejím falešným úsměvem, načančanými mašlemi a ošklivými urážkami. Nenáviděla ji.

A pak tu byl chudák Carth. Essie musela pořád myslet na jeho reakci. Vypadal ublíženě, když ho

strčila do žlabu. Ani nic neřekl, jenom seděl tam, kam dopadl, a zíral na ni vykulenýma očima.

Ještě měla mokré rukávy od bahnité vody, která ji postříkala.

Když se přiblížila k přístavišti, známý zvuk vln šplíchajících o spodní stranu mola zesílil. Držela se v úzkých uličkách, kudy dospělí chodili jen zřídka. Na okapu třídírny si načechrával peří havran. Naklonil hlavu ke straně, otevřel zobák a truchlivě zakrákal.

Essie se zachvěla, i když ne chladem, a přitáhla si šátek k ramenům. Celou noc vyl nějaký pes, svíčka na poličce, kde nechávali mléko a chléb pro svartlingy, zhasla a teď zakrákal osamělý havran. Samá zlá znamení. Čekala snad na ni další smůla? Nemyslela, že by snesla ještě něco horšího…

Proklouzla mezi páchnoucími regály, které se sušily na kraji rybího trhu, a vyšla na ulici. Slyšela hudbu a rozhovory a ze vchodu do hostince U Tučného posvícení se linulo světlo. Křišťálová okna hostince, vyrobená trpaslíky, se v mihotavé záři třpytila jako diamanty. Kdykoliv je Essie viděla, zmocnila se jí hrdost, dokonce i teď. Žádný jiný dům v ulici se nemohl pochlubit ničím tak pěkným.

Společenská jizba uvnitř byla plná zvuků a ruchu jako vždycky. Essie si nevšímala hostů a zamířila k výčepu. Táta tam rozléval pivo, umýval korbele a prodával porce uzeného sledě. Podíval se na ni, když se sklonila pod dvířka na konci výčepu.

„Jdeš pozdě," řekl.

„Promiň, tati." Essie vzala talíř a naložila si na něj patku chleba, klín tvrdého sartoského sýra a oschlé jablko – vše z police pod výčepem. Pořád byla moc malá, než aby pomáhala s obsluhováním, ale později pomůže s úklidem.

A ještě později, až všichni půjdou spát, se odplíží do sklepa a nabere si potřebné zásoby...

Odnesla si talíř k prázdnému místu před velkým kamenným krbem. Vedle židle byl stůl a na jeho opačné straně stála druhá židle, na které seděl muž: štíhlý, tmavooký, s upraveným plnovousem a zahalený do dlouhého černého cestovního pláště. Na klíně držel talíř a pomalu jedl porci mamčiných pečených tuřínů a skopového. Napichoval jednotlivá sousta železnou vidličkou, jaké se v hostinci používaly.

Essii to nevadilo. Byl to prostě jeden z řady pocestných, co se zastavovali U Tučného posvícení.

Posadila se na volné místo a odlomila kus chlebové patky – představovala si, že to je Hjordisina hlava… Útočila na jídlo prsty i zuby a žvýkala s divokostí, která ji zvláštně uklidňovala.

Pořád měla na krajíčku pláč, a to ji dráždilo ještě víc. Brečení bylo pro mrňata. Pro slabochy, kteří sebou nechají orat a udělají, co se jim řekne. Ona taková není!

Podrážděně zavrčela, když se zakousla do jablka a mezi předními zuby jí uvízla stopka.

„Vypadáš nazlobeně," poznamenal muž vedle ní mírně.

Essie se zaškaredila. Vytáhla si stopku ze zubů a hodila ji do krbu. „To je všechno Hjordisina chyba!" Táta neviděl rád, když se vybavovala s hosty, ale Essie si z něj moc nedělala. Hosté vyprávěli zajímavé příběhy, mnozí ji hladili po hlavě, říkali, jak je roztomilá, a dávali jí kandované oříšky nebo sirupové bonbony (aspoň v zimě).

„Ale?" řekl muž. Odložil vidličku a otočil se, aby na ni líp viděl. „A kdopak je tahle Hjordis?"

„Jarekova dcera. Jarek je vrchní hraběcí kameník," odpověděla Essie mrzutě.

„Aha. Znamená to, že je Hjordis důležitá?“

Essie zavrtěla hlavou. „Ale ona si to o sobě myslí.“

„Co tedy udělala, že tě to tak rozzlobilo?“

„Všechno!“ Essie se dravě zakousla do jablka a začala ho žvýkat tak rychle a prudce, až se kousla zevnitř do tváře. Trhla sebou a polkla. Snažila se nevnímat bolest.

Muž se napil z korbele, který měl u ruky. „To je velice zajímavé,“ poznamenal a ubrouskem si otřel pěnu z kníru. „Chtěla bys mi o tom vyprávět? Možná se ti uleví.“

Essie se na něj podívala s mírným podezřením. Měl přátelskou tvář, jeho tmavé oči však vypadaly pronikavě a taky v nich četla jistou tvrdost, která ji trochu znervózňovala. „Táta by nechtěl, abych vás obtěžovala.“

„Mám čas,“ pronesl muž uvolněně. „Čekám na společníka, který má žel bohu ve zvyku chodit všude pozdě. Jestli se chceš podělit o svoje trampoty, prosím, považuj mě za oddaného posluchače.“

Mluvil jako vzdělanec a s přízvukem, který Essie neznala. Připadal jí příliš pečlivý, jako kdyby jazykem

tvaroval vzduch jako sochu. Navzdory tomu i navzdory tvrdosti v jeho očích usoudila, že vypadá jako milý člověk.

Zahoupala nohama pod židlí. „No… ráda bych vám to vyprávěla, ale nemůžu, jestli nebudeme kamarádi."

„Vskutku? A jakpak se z nás stanou přátelé?"

„Musíte mi přece říct, jak se jmenujete!"

Muž se usmál. Měl pěkné zuby. „Jistě. Jsem to ale hlupák. V tom případě mé jméno je Tornak." Podal jí ruku. Prsty měl dlouhé a bledé, ale zdály se silné. Nehty měl ostříhané nakrátko.

„Essie, Siglingova dcera." Když si potřásli rukama, cítila na jeho dlani řadu mozolů.

„Je mi velikou ctí, Essie. Nuže, jaká je příčina tvého trápení?"

Essie se zadívala na nedojedené jablko ve své ruce, vzdychla a položila ho zpátky na talíř. „To je všechno Hjordisina chyba."

„To už jsi říkala."

„Pořád se ke mně chová hnusně a ponouká svoje kamarády, aby si mě dobírali."

Tornak zvážněl. „To vůbec nezní dobře."

Essie povzbuzeně zavrtěla hlavou a dala průchod své zlosti. „To tedy ne! Totiž… někdy si mě dobírají tak jako tak, ale, no, Hjordis – když je tam ona, je to vážně zlé."

„To se stalo i dnes?"

„Ano. Tak trochu." Odlomila kus sýra a oždibovala ho, zatímco si vybavovala posledních několik týdnů. Tornak trpělivě čekal. To se jí na něm líbilo. Připomínal jí kočku. Konečně si dodala odvahu a řekla: „Před žněmi se ke mně Hjordis začala chovat líp. Myslela jsem si… myslela jsem si, že se možná všechno urovná. Dokonce mě pozvala k sobě domů." Essie se podívala na Tornaka. „Bydlí hned vedle hradu."

„Působivé."

Essie přikývla. Potěšilo ji, že to chápal. „Dala mi jednu ze svých mašlí, žlutou, a řekla, že můžu přijít na její potřeštinský večírek."

„A šla jsi?"

Znovu kývla. „Byl… byl dneska." Oči se jí zalily slzami a začala zuřivě mrkat. Byla zklamaná sama sebou.

„No tak," řekl Tornak ustaraně a podal jí měkký bílý kapesník.

Essie se ho nejdřív zdráhala přijmout. Ten kapesník byl tak čistý! Jenže pak se jí z očí vyřinuly slzy a ona popadla kapesník a otřela si je s ním. „Děkuju, vzácný pane."

Muži přeletěl po tváři další mírný úsměv. „Už je to dávno, co mi někdo řekl *vzácný pane*, ale rádo se stalo. Předpokládám, že večírek nedopadl dobře?"

Essie se zamračila a vrátila mu kapesník. Už brečet nebude. Rozhodně ne. „Večírek byl v pohodě. Zato Hjordis… Zase se začala chovat hnusně a… a…" Essie se zhluboka nadechla, jako by potřebovala načerpat odvahu, „a řekla, že jestli neudělám, co chce, poví svému otci, ať nechodí do našeho hostince na oslavy slunovratu." Podívala se na Tornaka a zauvažovala, jestli chápe, proč je to tak významné. „Chodí sem všichni kameníci, aby se napili a…" proti své vůli škytla, „a pijou opravdu hodně, takže tu utrácejí spousty peněz."

Tornak položil talíř na stůl a naklonil se k ní. Jeho plášť zašustil jako vítr na doškové střeše. Tvářil se velice vážně. „Co chtěla, abys udělala?"

Essie zahanbeně sklopila oči k zabláceným botám. „Chtěla, abych strčila Cartha do koňského

žlabu," zadrmolila, jak se snažila ta slova ze sebe dostat co nejrychleji.

„Carth je tvůj kamarád?"

Essie zkroušeně přikývla. Znali se od jejích tří let. „Bydlí u přístaviště. Jeho otec je rybář."

„Ten by nebyl pozván na takový večírek."

„Ne, ale Hjordis pro něj poslala svou služebnou a..." Essie se zmučeně zahleděla na Tornaka. „Neměla jsem na výběr! Kdybych ho nestrčila, pověděla by svému tátovi, ať nechodí do našeho hostince."

„Rozumím," odpověděl Tornak konejšivě. „Takže jsi strčila svého kamaráda. Dokázala ses pak omluvit?"

„Ne," přiznala Essie. Cítila se ještě hůř. „Já... utekla jsem. Ale všichni to viděli. Už se se mnou nebude chtít kamarádit. Nikdo nebude chtít. Hjordis to na mě narafičila schválně a já ji nenávidím." Essie popadla jablko a znovu se do něj rychle zakousla, až jí zuby cvakly o sebe.

Tornak se nadechl, aby něco řekl, ale v tu chvíli kolem prošel Essiin otec, který nesl dva korbele ke stolu u stěny, a káravě se na ni podíval. „Neobtěžuje vás moje dcera, pane Tornaku? Má zlozvyk otravovat hosty, kteří se snaží v klidu jíst."

„Vůbec ne," odpověděl Tornak s úsměvem. „Byl jsem už příliš dlouho na cestě, kde mé jediné společníky představovaly slunce a měsíc. Rozhovor je přesně to, co potřebuji. Vlastně..." Zasunul prsty pod opasek a Essie viděla záblesk stříbra, který Tornak podal jejímu otci. „Dohlédl byste na to, aby sousední stoly zůstaly volné? Očekávám společníka, se kterým musím, ehm, probrat jisté záležitosti."

Essiin otec zastrčil mince do zástěry a přikývl. „Jistě, pane Tornaku." Znovu se ustaraně podíval na svou dceru a odvrátil se.

Essii bodly výčitky svědomí. Táta bude hrozně smutný, až odejde. Ale nedalo se dělat nic jiného. Musela odejít.

„Tak," řekl Tornak a natáhl si dlouhé nohy k ohni. „Vyprávěla jsi mi o svých bědách, Essie, Siglingova dcero. To byl celý příběh?"

„To bylo ono," přisvědčila Essie zakřiknutě.

Tornak zvedl z talíře vidličku a začal s ní otáčet v prstech. Essii ten pohled připadal zvláštně uhrančivý. „Nemůže to být tak zlé, jak si myslíš. Když to svému kamarádovi vysvětlíš, určitě..."

„Ne," odmítla pevně. Znala Cartha. Neodpustí